

Sygn. akt II K 1157/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. K. N.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 3.3.2015 r., 22.4.2015 r., 11.6.2015 r., 20.7.2015 r., 5.10.2015 r., 9.12.2015 r., 16.12.2015 r., 8.3.2016 r., 10.5.2016 r., 6.7.2016 r., 30.9.2016 r., 8.11.2016 r., 29.12.2016 r., 17.2.2017 r., 4.4.2017 r., 14.6.2017 r., 25.8.2017 r., 17.10.2017 r., 27.10.2017 r. oraz 23.11.2017 r.

sprawy karnej

D. O.

s. H. i T. z domu K., ur. (...) w G.,
PESEL (...), obywatelstwa polskiego, przebywa Zakład Karny (...) w G., karanego

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 9 października 2014 roku około godz. 11:20 w G. przy ul. (...) salonie (...) dokonał kradzieży z włamaniem do automatu do gry o nazwie D. (...), w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu mocowania ucha wraz z kłódką zabezpieczającą i wyłamaniu rygła zamka w drzwiczkach z wnętrza automatu zabrał w celu przywłaszczenia drewnianą kasetkę z bilonem oraz banknoty w łącznej kocie 1000 zł działając na szkodę (...) (...) J. F. w R., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności w okresie od dnia 23.05.2012 r. do dnia 12.12.2013 r. kary 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. sygn. (...) z dnia 06.06.2013 r. za czyny z art. 279 § 1 kk art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, **tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

ORZEKA:

stosując na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy k.k. obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r.

I. Oskarżonego **D. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu zabronionego z tym ustaleniem, że kwota pieniędzy zabrana przez oskarżonego w celu przywłaszczenia z automatu wynosiła 140 zł, a także że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 283 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej właścicielki firmy (...) w R. kwotę 140 zł (stu czterdziestu) złotych,

III. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu D. O. koszulę – bluzę koloru biało –czarnego w kratę, wymienioną w raporcie k. 63 poz. 2 i znajdującą się w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w G. pod pozycją 2/15.

IV. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca J. F. właścicielce firmy (...) pojemnik – kasetę koloru czarnego, wymieniony w raporcie k. 63 poz. 1 i znajdujący się w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w G. pod pozycją 2/15.

V. Zasądza od Skarbu Państwa na adw. K. M. kwotę 1680 zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych) plus 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.

VI. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W okresie od dnia 23.05.2012 r. do dnia 12.12.2013 r. D. O. odbył karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. o sygn. (...) z dnia 06.06.2013 r. m.in. za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w sprawie o sygn. (...)

dowód: odpis wyroku wraz z danym o odbyciu kary (k. 25-26)

Dnia 8 października 2014 roku wieczorem w salonie (...) w G. przy ulicy (...) automaty do gier były prawidłowo zabezpieczone, a ich zabezpieczenia nie były uszkodzone.

dowód: zeznania świadka J. C. (k. 36v.)

Dnia 9 października 2014 roku około godz. 11:20 w G. przy ul. (...) w salonie (...) wyrwał mocowanie ucha wraz z kłódką zabezpieczającą automatu do gry o nazwie D. (...) i wyłamał rygiel zamka w drzwiczkach, po czym opuścił lokal salonu gier. Po 30 sekundach D. O. wszedł ponownie do lokalu.

dowód: protokół oględzin rzeczy (k. 30), płyta (k. 5)

D. O. podszedł ponownie do automatu, z którego wnętrza zabrał czarne pudełko, w którym był banknot 20 zł oraz 120 zł w bilonie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. O. (k. 169v.)

Tego samego dnia D. O. wyrzucił do śmietnika pojemnik koloru czarnego pochodzący z automatu oraz koszulę – bluzę koloru biało –czarnego.

dowód: zeznania świadka M. R. (k. 16v.), protokół oględzin (k. 12), zdjęcia (k. 14-15)

Właścicielem salonu gier była J. F. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...).

dowód: zeznania świadka J. C. (k. 3)

W okresie od 2003 r. do 2016 r. D. O. został piętnastokrotnie skazany za przestępstwa, głównie przestępstwa przeciwko mieniu.

dowód: karta karna (k. 271-272)

Oskarżony **D. O.** w toku postępowania częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Oskarżony składając pierwsze wyjaśnienia przyznał się do kradzieży pieniędzy z automatu, ale kwestionował, że zabrał je w wyniku włamania (k. 35). Przytoczone wyjaśnienia oskarżony podtrzymał na rozprawie, wskazując, że automat uszkodziła nieznana mu dziewczyna, a z automatu zabrał jedynie kwotę 140 złotych (k. 169v.). Sąd tylko częściowo dał wiarę przytoczonym wyjaśnieniom oskarżonego, w szczególności co do kwoty, którą zabrał z wnętrza automatu.

Zdaniem sądu kwoty zabranej przez oskarżonego nie można było ustalić na podstawie innych dowodów, gdyż miały one w tej części charakter niekategoryczny, dowolny. W szczególności kwoty pieniędzy zabranej przez oskarżonego nie można było ustalić w sposób odmienny od wyjaśnień oskarżonego na podstawie zeznań świadka **D. S.** (k. 289v.-290). Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka. Rzecz jednak w tym, że kwoty pieniędzy zabranej przez oskarżonego nie można było w ocenie sądu ustalić na podstawie zeznań tego świadka, gdyż odwoływał się nie do realnej kwoty zgromadzonej w dniu zdarzenia w automacie, ale do potencjalnej, hipotetycznej kwoty ustalonej na podstawie porównania bilansów miesięcznych. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego kwestionującym dokonanie przez niego włamania. Wiarygodności wyjaśnień oskarżonego **D. O.** w tej części sprzeciwiał się protokół oględzin nagrania (k. 30), a także bezpośrednia obserwacja treści tego nagrania na rozprawie (k. 5, k. 290). Z tych dowodów wynika wszakże, że zachodzi tożsamość pomiędzy osobą, która dokonała wyrwania mocowania ucha wraz z kłódką zabezpieczającą i wyłamania rygla zamka w drzwiczkach automatu, a osobą która następnie dokonała zaboru z wnętrza automatu kasety koloru czarnego, w której były pieniądze. Tożsamość ta wynika z identycznego ubioru mężczyzny, który dokonuje uszkodzenia zamknięcia automatu z tym mężczyzną, który następnie zabiera pieniądze z automatu. Ubiór tego mężczyzny w każdym przypadku to kurtka koloru popielatego z kapturem, spodnie koloru ciemnego, adidas koloru ciemnego z charakterystycznym paskiem koloru jasnego. Wspomniana tożsamość wynika z krótkiego ok. 30 sekundowego odstępu czasu pomiędzy pierwszym wejściem do lokalu salonu gier a drugim wejściem tego mężczyzny do tego samego lokalu. Sąd dał wiarę tym dowodom, gdyż nie stwierdzono w nich manipulacji, nagranie ma charakter ciągły, bez przerw. Na nagraniu nie widać żadnej innej osoby, która miałaby uszkodzić kłódkę do automatu, z którego następnie dokonano zaboru pieniędzy. Dla oceny wyjaśnień oskarżonego co do tego, czy przed zaborem pieniędzy dokonał włamania do wnętrza automatu nie miały natomiast znaczenia zeznania świadka **J. C.** (k. 3, k. 36v., k. 134v.-135, k. 181). Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, w szczególności co do tego, że przed zdarzeniem z dnia 9 października 2014 r. zabezpieczenia automatu były sprawne i nieuszkodzone, ale zeznania tego świadka nie mogły przesądzać, czy oskarżony dokonał kradzieży z włamaniem, gdyż świadek nie był na miejscu zdarzenia w czasie dokonania czynu, mając o nim wiedzę na podstawie monitoringu ujawnionego w sprawie. Podobnie, dla oceny, czy oskarżony dokonał kradzieży z włamaniem, nie miały znaczenia zeznania świadka **M. R.** (k. 16v.), która nie miała wiedzy o zdarzeniu objętym aktem oskarżenia. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka co do tego, że oskarżony wyrzucił pojemnik do śmietnika, gdyż w tej części znajdowały one wsparcie w protokole oględzin (k. 12) i zdjęciach (k. 14-15). Sąd dał wiarę tym dokumentom, a także innym dokumentom zgromadzonym w sprawie albowiem żadna ze stron, a także Sąd z urzędu nie zakwestionował jego autentyczności oraz prawdziwości. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka **D. M.** (k. 288v.-289) co do tego, że oskarżony nie dokonał włamania do automatu, gdyż świadek nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia będącego przedmiotem tego postępowania, wiedzę o zdarzeniu posiadając wyłącznie od oskarżonego, z którym w jednej jednostce penitencjarnej odbywa karę pozbawienia wolności. Z tych względów, mając na względzie zasady doświadczenia życiowego, należy uznać, że nie było przeszkód, aby świadek uzgodnił z oskarżonym, iż w 2014 r. miała miejsce rozmowa, w trakcie której oskarżony podzielił się wiedzą, iż jest poszukiwany przez policję z uwagi na podejrzenie włamania do automatu, podczas gdy tego nie dokonał. Sąd nie dał również wiary zeznaniom świadka **A. G.** (k. 289). Zeznania tego świadka nie pokrywają się z protokołem oględzin rzeczy (k. 30), a także z treścią samego nagrania (k. 5, k. 290), a nadto z protokołem wyjaśnień (k. 306-307), w którym nie ma żadnej informacji o zdarzeniu będącym przedmiotem tego postępowania.

D. O. został oskarżony o to, że: w dniu 9 października 2014 roku około godz. 11:20 w G. przy ul. (...) salonie (...) dokonał kradzieży z włamaniem do automatu do gry o nazwie D. (...), w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu mocowania ucha wraz z kłódką zabezpieczającą i wyłamaniu rygla zamka w drzwiczkach z wnętrza automatu zabrał w celu przywłaszczenia drewnianą kasetkę z bilonem oraz banknoty w łącznej kocie 1000 zł działając na szkodę (...) (...) J. F. w R., przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności w okresie od dnia 23.05.2012 r. do dnia 12.12.2013 r. kary 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. sygn. (...) z dnia 06.06.2013 r. za czyny z art. 279 § 1 kk art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Oskarżony **D. O.** w swych wyjaśnieniach częściowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego, twierdząc, że nie dokonał włamania do automatu. W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego

zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępnego nie ulegało jednak wątpliwości. Wniosek ten wynikał w pierwszej kolejności z wyjaśnień oskarżonego, w których przyznał się do kradzieży pieniędzy z automatu w łącznej kwocie 140 złotych. Z zeznań świadka **M. R.** (k. 16v.) wynika, że oskarżony był w posiadaniu pojemnika pochodzącego z automatu (k. 12-15). Z wszystkich dowodów w sprawie nie wynika, aby ktokolwiek inny, poza oskarżonym, dokonał kradzieży pieniędzy z automatu. Bezsprzeczne jest również, że oskarżony wszedł we władanie tych pieniędzy, po uprzednim dokonaniu włamania do automatu. Z zeznań świadka **J. C.** (k. 36v.) wynika, że dnia 8 października 2014 roku wieczorem w salonie (...) w G. przy ulicy (...) automaty do gier były prawidłowo zabezpieczone, a ich zabezpieczenia nie były uszkodzone. Wniosek, iż to oskarżony dokonał kradzieży z włamaniem wynika w dalszej kolejności z protokołu oględzin nagrania (k. 30), a także bezpośredniej obserwacji treści tego nagrania na rozprawie (k. 5, k. 290). Z tych dowodów wynikało wszakże, że zachodziła tożsamość pomiędzy osobą, która dokonała wyrwania mocowania ucha wraz z kłódką zabezpieczającą i wyłamania rygla zamka w drzwiczkach automatu, a osobą która następnie dokonała zaboru z wnętrza automatu kasety koloru czarnego, w której były pieniądze. Z tych też względów Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 279 § 1 k.k., przy czym z uwagi na nieznaczną ilość zabranych pieniędzy sąd uznał, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi określony w art. 283 k.k. Oskarżony popełnił przypisany mu czyn w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 2 k.k., gdyż popełnił go w okresie przed upływem 5 lat odbycia w okresie od dnia 23.05.2012 r. do dnia 12.12.2013 r. kary 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. o sygn. (...) z dnia 06.06.2013 r. m.in. za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w sprawie o sygn. (...).

Występek przewidziany w art. 283 k.k. jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Rozważając w tych ramach wymiar kary wobec oskarżonego Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na korzyść oskarżonego potraktował nieznaczną wartość szkody poniesionej przez pokrzywdzonego. Z wyjaśnień oskarżonego, przy braku dowodów odmiennych, należało przyjąć, że oskarżony dokonał zaboru łącznie kwoty 140 złotych. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego za podobne przestępstwa. Z analizy odpisów wyroków dołączonych do akt oraz karty karnej wynikało, że w okresie od 2003 r. do 2016 r. oskarżony **D. O.** został piętnastokrotnie skazany za przestępstwa, głównie przestępstwa przeciwko mieniu. Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego na podstawie art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wymiar tej kary odpowiada zdaniem Sądu stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, który należy ocenić jako dość znaczny. W ocenie Sądu kara co do jej rodzaju i wymiaru nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać podobnie za dość znaczny. Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia karalność oskarżonego za podobne przestępstwa przemawiała za tym, że czyn, który popełnił oskarżony nie miał charakteru wyjątkowego i stanowił wyraz lekceważenia i nieakceptowania zasad współżycia w społeczeństwie. W świetle tych okoliczności nie ulega zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za konieczne należy uznać wymierzenie mu kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, a także społeczności, w której znajduje się oskarżony, że kradzież z włamaniem spotyka się z natychmiastową reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie I-szym wyroku.

Zdaniem Sądu wykonanie kary orzeczonej wobec oskarżonego jawiło się w momencie orzekania jako bezwzględnie konieczne, gdyż w świetle art. 69 § 1 k.k. nie zasługiwał on na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Z analizy odpisów wyroków dołączonych do akt oraz karty karnej wynikało, że w okresie od 2003 r. do 2016 r. oskarżony **D. O.** został piętnastokrotnie skazany za przestępstwa, głównie przestępstwa przeciwko mieniu. Z tych względów zdaniem Sądu nie ma pozytywnej prognozy co do oskarżonego, że w przyszłości nie popełni już przestępstw.

Szkoda wyrządzona przez oskarżonego do dnia zamknięcia przewodu sądowego nie została naprawiona, dlatego też sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia tej szkody jak w punkcie II-gim wyroku.

O dowodach rzeczowych orzeczono w punkcie III-cim i IV-tym wyroku na podstawie art. 230 § 2 k.p.k., gdyż były one już zbędne dla postępowania.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono jak w punkcie V-tym wyroku, stosując z uwagi na dzień wszczęcia postępowania sądowego przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie VI-tym wyroku zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty, zwolnił także go od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania w części go obciążającej, którymi obciążył Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie okoliczność, że obecnie oskarżony odbywa karę pozbawienia wolności w innej sprawie, a nie ma majątku, z którego można by prowadzić egzekucję co do tych należności.